

Cơn say cuối cùng

Đó là lần đầu tiên anh nói dối Hân.

Tin nhắn đến từ một số máy lạ:

- Anh đã sử dụng lại số điện thoại cũ được chưa?

Tất nhiên là phải được rồi. Nếu không thì làm sao cái tin nhắn này có thể đến đúng người nhận. Ngu thế!

Vừa chửi thầm trong miệng, anh liền nhắn lại:

- Bán cái máy đó được bao nhiêu tiền?

Vài giây sau report báo gửi thành công, điện thoại anh đổ chuông dồn dập. Đường như phía bên kia đã đọc tin, lặng đi một lúc vì bất ngờ, và ngay lập tức gọi cho anh thì phải. Anh cũng nhanh nhẹn bắt máy, nội dung không khác mấy với câu hỏi ban nãy:

- Sao, đã bán được máy chưa?

Phán đoán của anh đúng một cách khó hiểu. Bên kia lặng đi trong giây lát. Rồi giọng một cô gái vang lên, nhỏ nhẹ:

- Chắc là anh đã hiểu lầm...

Giữa ngày nghỉ lễ, anh bị giật mất điện thoại. Tiếc cái máy xịn vừa sắm thì ít mà bức mình vì công việc bề bộn bị ùn tắc thì nhiều. Anh gọi điện nhiều nơi, cuối cùng cũng tìm được chỗ cần. Cô nhân viên trực tổng đài chừng mực hướng dẫn anh, sau khi nghe anh la “giải tỏa” nhiều câu gay gắt.

Vừa mới thay sim xài lại số, câu chuyện trên đã diễn ra. Nghĩ rằng xuất phát từ kẻ đã cướp máy của mình đang muốn đòi chuộc lại, anh vô cùng hậm hực.

Và thế là họ quen nhau.

Hân thú thực rằng lúc đó có cảm giác anh rất “dữ”, lại thấy quen thuộc thế

nào ấy. Vừa tội tội vừa mắc cười. Cô không kèm được ý nghĩ hỏi thăm xem anh thế nào, đã ổn chưa. Và Hân cũng e dè cho biết, đây là lần đầu tiên cô dùng số riêng cho một mối quan hệ công việc. Cô nửa đùa nhẹ nhàng, khách hàng nào cũng khó tính, cũng nóng nảy như anh, chắc Hân đến bỏ việc vì stress quá!

- Em khỏe không?

- Công việc thế nào?

- Ăn cơm chưa?

- Quàng khăn vào! Trời lạnh lắm đấy.

Đó là bởi vì trời đang mưa. Mưa chiều xối xả. Anh lái xe từ công ty về nhà, thi thoảng chậm lại để nhắn tin. Bất chấp một chút nguy hiểm. Bất chấp việc từ nào giờ anh cứ cho rằng đó là thứ thật vô bổ và vớ vẩn của tụi teen. Những câu ngắn, cứng, thiếu những từ âu yếm như lẽ thường hay thế.

Anh không quen ngọt ngào. Anh không thích biểu lộ cảm xúc của mình với ai đó. Yêu hay ghét, sướng hay khổ, anh muốn tự một mình đối mặt, tự bản thân anh gặm nhấm cảm giác mà chẳng ai có thể phán đoán được. Anh càng không muốn Hân có thể nhìn thấu tâm can một người đàn ông như anh. Hân đang trực, cô không thể nói chuyện với anh được. Mà anh, thì đang thêm trò chuyện với cô, hoặc ít ra cũng muốn nhìn thấy những dòng tin nhắn không dấu dấu dàng được gửi đến từ số điện thoại đã chẳng còn xa lạ với anh nữa. Chỉ chút nữa thôi, khi cổng nhà anh hiện lên dưới màn mưa nhạt nhòa, anh sẽ tắt máy, hoàn toàn rời xa công việc, xa những bon chen bên ngoài. Và xa cả Hân.

Anh quen gọi Hân là “cô bạn nhỏ”. Cô bạn nhỏ, chỉ dùm xem muốn dùm dịch vụ này thì phải làm sao? Cái điện thoại hôm nay bỗng dở chứng, cô bạn nhỏ ạ. Bao nhiêu là ngày tháng đã trôi qua từ cái hôm định mệnh đó? Anh không dám nghĩ tới.

Vì đến một ngày, anh bỗng nhận ra giữa anh và Hân nào có còn liên quan gì đến công việc để anh phải liên hệ với Hân như vậy. Thậm chí, từ lúc nào anh có thói quen mỗi ngày đều nhắn tin cho Hân, một việc mà trước đây anh rất

ghét. Anh cảm thấy vắng vắng khi một ngày không được nghe giọng nói của Hân. Anh giật mình nhận ra đang nhớ cái cách Hân nói chuyện: vừa nhẹ nhàng vừa say mê, vừa chững chạc vừa trẻ con nữa. Ở Hân có cái tự tin của một phụ nữ trẻ nhiều cá tính, độc lập và ham học hỏi. Điều đó hầu như khác biệt với những gì lâu nay tồn tại trong anh, quen thuộc, ngại thay đổi, không thích xê dịch.

Anh sợ phải thích nghi với những cái mới, lạ lẫm. Anh duy trì cuộc sống bằng những thói quen, những nguyên tắc bất di bất dịch của mình, những hãnh diện mà một người đàn ông như anh đều tự hào vì mình đang có.

Bởi gần năm mươi tuổi, anh hầu như chẳng thiếu thứ gì. Gia đình êm ấm, công danh sự nghiệp vững vàng, cuộc sống trung lưu tạo cho anh một dáng vẻ tự tin và lôi cuốn khá nhiều phụ nữ. Như một miếng mồi ngon luôn thu hút nhiều kẻ tưởng bở vậy. Nhưng anh vốn không mặn mà với những mối quan hệ ngoài luồng. Đôi lúc cũng ham vui, cũng tự cho phép mình hưởng thụ chút đỉnh, nhưng anh không bao giờ để ai đó dễ dàng “xỏ mũi” mình. Lạnh lùng và dứt khoát. Anh kiêu bạc hiểu mình muốn gì, cần gì. Cuộc hôn nhân êm ả hơn hai mươi năm của anh chưa từng có lúc nào sóng gió. Cho đến ngày Hân bước vào đời anh, tình cờ.

Hân chỉ hơn con trai lớn của anh vài tuổi. Nhỏ nhắn, vẻ bề ngoài không có gì đặc sắc. Ngày Hân bước vào quán, tay nắm chặt chiếc điện thoại, bối rối nhìn quanh tìm kiếm, anh đã biết đó chính là Hân. Cảm giác thân quen từ Hân làm anh tin chắc vào linh cảm của mình. Để khi ra về, anh mới ngỡ ngàng nhận ra, mình nghĩ về Hân nhiều đến khó hiểu.

Anh đang yêu ư? Thật không sao tin nổi. Mà nếu chẳng phải, thì biết gọi tên những mong mỏi, những xác xao trong lòng anh là gì? Gặp Hân rồi, anh mới hiểu ra, cuộc sống của anh bấy lâu nay đơn điệu quá, tẻ nhạt quá, vô nghĩa quá. Không phải vì anh ít đi chơi, ít giao thiệp, ít bạn bè. Thậm chí còn là ngược lại. Nhưng bởi, anh chỉ nhìn thấy cuộc sống qua cánh cửa hẹp, qua cái nhìn lạnh lùng của người đàn ông quen tính toán trên thương trường. Sao cho những chiếc xe mua về sinh lợi nhiều nhất. Sao cho xe mẹ “để” xe con. Xe cộ đối với anh phải toàn là giống cái, phải biết sinh sôi nảy nở ra tiền bạc. Phải làm cho số tài khoản của anh được mở ở nhiều ngân hàng khác nhau thêm càng nhiều số không ở phía sau càng tốt. Làm việc và hưởng thụ, hai thói quen đó bao bọc lấy cuộc sống của anh, và anh nghĩ, đời một người đàn ông

chỉ cần bấy nhiêu là đủ.

Anh yêu xe hơi. Yêu những khoảnh khắc ngồi sau tay lái. Yêu cái cảm giác làm chủ tốc độ, làm chủ con đường của mình, biết mình sẽ đi đâu, về đâu. Đích đến ở chỗ nào. Anh quen nhìn mọi thứ trôi theo một trình tự đã được lập trình sẵn, gọn gàng, không thể có sự thay đổi. Cuối năm sẽ đưa cả nhà về quê một chuyến hoành tráng. Năm tới sẽ tậu thêm miếng đất ở một quận mới mở. Đã ngắm nghĩa sẵn rồi. Để dành cho đứa con gái nhỏ. Đứa con “Út rắng” mà cả hai vợ chồng anh đều náo nức chờ đón. Đứa con mà anh thường hãnh diện và hạnh phúc công kênh trên vai, nhủ thầm rằng sau này mọi thứ đều dựa vào nó. Hai thằng con trai lớn rồi sẽ lấy vợ. Sẽ bỏ anh mà đi. Nhưng đứa con gái được sinh sau đẻ muộn này, anh tin nó sẽ làm đời anh đổi khác. Khác như thế nào, chính anh cũng không lý giải được...Cũng như, dù cố đến mấy, anh cũng không lý giải được thứ tình yêu muộn màng anh thầm lén dành cho Hân.

Chính anh cũng không rõ mình yêu Hân vì lẽ gì. Vì sự tin tưởng Hân dành cho anh, hay vì cảm giác bình yên và dễ chịu khi bên Hân? Vì Hân sống đơn giản, hết mình, vì tâm hồn Hân mong manh và nhạy cảm, hay vì tấm lòng Hân nhân hậu? Chỉ biết rằng anh đã ít nhiều thay đổi. Anh không tiêu xài hoang phí như trước, khi nghe Hân thiết tình bảo “nhiều người còn khổ lắm”. Anh không hét vào điện thoại theo thói quen, khi nghe Hân bảo rằng “em sợ”. Anh không thấy những chiều mưa cùng Hân đi lang thang là tổn xãng vô ích khi Hân nói rằng, trời mưa mới thấy mình còn may mắn hơn bao người.

Quen Hân, anh cúi xuống nhìn vào cuộc đời, bỗng thấy mình lâu nay hơi vô tâm, hơi thờ ơ với đồng loại thì phải. Hân như một cuốn sách chứa biết bao điều lạ lẫm và thân thiện. Anh về mở lại cái tủ gỗ bề thế đầy những sách là sách nhà mình, xao xác trong lòng những cảm giác đã lâu lắm anh tưởng không hề tồn tại. Vì trong những câu chuyện không đầu không cuối với Hân, cô hỏi anh đã từng đọc những cuốn sách này chưa, hồi bé em thèm lắm mà chẳng có tiền mua. Lâu lâu mới để dành được một ít, lang thang ở mấy tiệm sách cũ, gì cũng muốn. À, hôm qua em gặp ngoài đường một người chạy xe ôm bị bể bánh, không có tiền vá. Mà trời thì mưa rất dữ dội. Tự dưng em cũng không còn thích trời mưa nữa, anh à...

Hân ấp ủ nhiều ước mơ và dự định. Có những dự định lớn, nghiêm túc. Có những dự định trẻ con đến buồn cười. Như kiểu sẽ gắng học thêm bằng hai,

sẽ để dành tiền mua một căn hộ nhỏ chẳng hạn. Thỗ lộ đến đây, Hân le lưỡi cười, ý bảo, biết đến bao giờ em mới làm xong việc “vĩ mô” đó. Anh chực bảo, em muốn mua căn hộ ở đâu, để anh... Nhưng may là anh kịp dừng lại. Anh hiểu, sau câu nói đó, có thể mọi thứ đã khác nhiều, và biết đâu anh chẳng còn có thể thân thiết với “cô bạn nhỏ” một cách vô tư nữa.

Hân có những ước mơ thoát nhìn tương như rất kịch, kiểu như ước gì có tiền để mua thêm nhiều phần quà cho ngôi nhà mới, nơi cô mới đi thăm vào chiều chủ nhật vừa rồi. Nhưng nhìn vào mắt Hân, anh hiểu, đó là trần trở rất thật. Và làm sao Hân biết, anh chợt lăm nhăm tính, một trăm phần quà như vậy, chở ở thùng xe anh phía sau liệu có ổn hay không?

Khoảng cách tuổi tác và giai cấp không ngăn được họ hiểu và thân nhau như đã từng quen biết từ lâu lắm. Hân tìm thấy nơi anh hình ảnh người đàn ông vững chãi mà Hân đã thiếu vắng từ những ngày thơ bé. Ngày tình cờ biết Hân là cô gái mồ côi cha, anh bỗng thấy mình thương cô da diết, thèm được che chở và bù đắp cho Hân biết bao nhiêu. Nhưng cô vẫn e dè lảng tránh. Anh không dám tiến xa hơn, ngay cả một cái nắm tay cũng còn ngượng ngập. Bởi khi chạm tay bàn tay vào những ngón tay xương xương của Hân, anh bỗng giật mình nhận ra anh đã già mất rồi. Gân guốc nổi lên, da dẻ khô cằn, dù cuộc sống đầy đủ cũng không làm anh xóa đi được dấu ấn tuổi tác. Mà Hân thì...

Anh hiểu, Hân như một cái cây xanh lớn lên trong đất đai cằn cỗi, với bao nhiêu là nỗ lực. Với Hân, mọi thứ vẫn đang là bình minh, tất cả còn ở phía trước. Còn anh, trời đang sụp tối mất rồi. Anh không có quyền mang những tia nắng yếu ớt của mình làm nhạt đi buổi sớm rực rỡ tinh khôi của Hân. Anh không thể ích kỷ và nhẫn tâm làm thế...Hân không mưu cầu điều gì cho riêng mình, không làm anh phải khó xử. Anh cảm nhận Hân đến bên anh vì chính bản thân anh, chứ không vì những gì anh có. Nhưng anh, anh có thể mang đến điều gì cho cuộc sống vốn đã nhiều nỗi buồn vui trần trở của Hân bây giờ?

Những gì anh có, Hân không cần. Hay nói đúng hơn, những điều đó không phải là thứ Hân đang thiếu, đang tìm kiếm. Điều Hân chờ đợi, điều Hân khắc khoải, anh lại chẳng thể nào trao cho cô. Không phải là anh không tiếc nuối.

Không phải là anh không tham lam, ích kỷ. Không phải là anh không biết đau đớn. Thậm chí, anh còn thấy mình bất lực, yếu ớt vô cùng. Anh chẳng thể mang lại hạnh phúc cho người phụ nữ quan trọng nhất đời mình. Anh còn biết làm sao đây?

Hân ngồi bên cạnh anh. Xe lướt về phía những khoảng xanh trước mặt, bỏ lại sau lưng phố thị, khói bụi, xe cộ, ồn ào náo nhiệt. Những con đường ngoại ô thưa vắng dần. Rồi dòng sông hiện ra, như vắt ngang đường, như ở cuối bầu trời típ tắp vậy. Hân ứa xuống xe, hơi chệnh choáng, và anh ước gì mình có thể khẽ khàng quàng vòng tay rộng và ấm của mình lên vai Hân. Anh tưởng như cả đời mình chẳng còn trông đợi khát khao gì hơn vòng tay ấy nữa. Lẽ nào, đến chừng tuổi này, sau bao nhiêu là đàn bà, anh mới hiểu ra, tình yêu là như thế đó sao?

Họ ngồi bên nhau nơi quán cà phê lần đầu gặp gỡ. Buổi trưa vắng người. Nghe sóng xô vào chân, ồn ã và tất bật. Nghe sóng miệt mài muôn nỗi riêng mang. Anh nghe lòng mình cồn cào lên bởi những ý nghĩ đan xen vào nhau, mâu thuẫn. Dù anh biết rằng mình phải quyết định, phải cứng rắn, phải cương quyết với chính bản thân.

Anh nói rất nhiều. Anh còn bốn phận, còn những ràng buộc xã hội, còn sự nghiệp và danh tiếng cả đời phấn đấu. Đồng nghiệp hỏi, dạo này tôi thấy ông lạ quá, có vấn đề gì không? Vợ anh bảo, dạo này thấy anh hơi khác. Và chị quản anh chặt hơn. Điều đó làm anh bỗng trở nên bối rối, không hiểu vì sao mình lại phải bận tâm vì một cô gái như Hân vậy. Anh đang làm gì đây, tại sao lại phải loay hoay thế này. Con gái út của anh dạo này cứ chiều là kêu ba ẵm con. Anh không muốn mình phải tránh nhìn thẳng vào mắt con bé. Ờ, thì anh rất quý mến Hân, nhưng...Hân bỗng ngắt lời bảo, em hiểu.

Hân cũng không có thói quen miễn cưỡng, ngay cả miễn cưỡng với chính mình. Nếu Hân làm anh phải khó xử, Hân đâu có xứng đáng là người bạn nhỏ thân thiết của anh, đúng không nào?

Anh đưa Hân về. Chiều lại mưa, như những chiều mưa họ từng bên nhau. Cả hai đều im lặng. Anh ước sao mình có thể biết Hân đang nghĩ gì, lòng cô có đang rối bời như anh hay không. Nhưng anh chỉ lặng lẽ lái xe, nhìn cái gạt nước cần mẫn làm việc. Anh không thể đi ngược với những gì đã quyết. Mưa rạt rào. Tiếng hát của người ca sĩ cùng thời xao xác trong không gian xe chật

hẹp. Anh không muốn đời Hân rồi phải chật hẹp như vậy. Anh bỗng ước gì mình có thể trở lại, để vô tư mà ngêu ngao ... Làm sao anh quên được phút giây này, làm sao anh xa được mỗi tình say cuối đời...Sến quá. Nhưng không hiểu sao anh bỗng thấy mình như muốn khóc.

Thật buồn cười. Một người đàn ông như anh mà phải khóc vì xa Hân ư? Khó hiểu thật. Đời anh không phải chưa từng đối diện với được mất. Làm ăn thất bại, trắng tay. Bị bạn thân lừa, tiếc của thì ít mà mất niềm tin thật nhiều. Những ngày cơ may đến như bù đắp, đồng tiền kiếm được khá dễ dàng làm anh như bị ngợp vì chưa thích ứng kịp. Những chiếc xe nhập về hút hàng nhanh chóng. Những toan tính sinh lời. Những lần đi tăng hai, tăng ba. Những em chân dài, ngực nở, da trắng, thơm nức, giỏi chiêu chuộng. Chuyên nghiệp đến đáng sợ, đến mức anh tưởng mình là một vị vua chúa đang được mỹ nữ phục vụ. Có tiền sướng thật. Và nhiều tiền đôi khi cũng thật khổ, chẳng kịp hiểu ra hạnh phúc là gì, có tồn tại thực sự hay không. Vậy thì, đời anh còn có gì mà chưa từng trải qua đây?

Hân nhìn xa xăm và bỗng hỏi, anh đang cảm thấy vui hay buồn? Tựa hồ không nghe thấy, anh chăm chú nhìn vào con đường trước mặt. Làm sao anh có thể thổ lộ với Hân rằng anh đã suy nghĩ, đã phải đấu tranh rất nhiều với chính mình. Anh nhẹ nhõm vì đã quyết định không làm phiền Hân nữa. Dù rộng hay hẹp, anh phải để Hân đi con đường của riêng mình. Con đường đó chắc chắn không thể có sự hiện diện của anh được, anh không thể vì chút ích kỷ của bản thân, vì lý lẽ của con tim mà để Hân phải khổ. Anh biết mình yêu Hân, nhưng tình yêu đó sẽ làm Hân bị tổn thương. Sự từng trải bao năm không cho phép anh tiếp tục.

Hân nói, cô đang thấy mình như vừa mất mát cái gì không rõ. Ngay lúc đó, anh nghe lòng mình trào lên một cảm xúc rất lạ, tim bỗng như nghẹn lại vì cảm giác mất Hân. Anh khát đến cháy lòng được ôm Hân trong vòng tay mình, mặc kệ tất cả... Nhưng anh chỉ bật cười an ủi Hân rằng, có là gì đâu, rồi em sẽ cảm thấy nhẹ nhõm như anh thôi.

Đó là lần đầu tiên anh nói dối Hân.